

Asnji ndër gurë s' luejti.

— Na kênke lavdue kot, djal-ó! — i a bâni në tallje nji nuse sÿzezë. Të tânë qeshën.

Malsori i ri nuk dha përgjegje, por nxori gëzhonjen e sÿnoi për së dyti. Shtiu.

Nji gur duel rreshtit.

— Pirolla të kjoftë!

Tjerë e tjerë u provuen, por me dy fyshekë asnji s' mujt me i a dalë të parit.

Nuse e vajza u pregatitën me i falë shêjtarit shamija të reja, shputa gjithnduer ngjyrash e çarapë të bardhë të leshët, si mbas dokes së Malsis, kur, qe, i a behi nji djalë i ri e çau njerzín e grumbullueme rreth fituesit.

Fytyra e tij simpatike, plot shkëlqim intelligence natyrore, ishte prej asosh qi shifen nji herë e nuk harrohen mâ kurr. Veshë si tjerët, por me nji kujdes mâ të veçantë, kishte në të gjitha sjelljet nji zhdërvjellti qi e bân-te m' u dallue shokësh.

Pa folë asnji fjalë, largoi djelmoshat, ngrehi mauzerrin e, në kâmbë e në dorë, me nji udobí të jashtëzakonshme, qiti e vrau, njânin mbas tjetrit, gjith gurët e shêjit.

Vajzat e rrethuen, të habituna nga mjeshtrija e rrallë.

— Aferim! Aferim!

I shkova afër e i a rraha krahin tue i thânë:

— Të lumtë, djalosh: ti kênke mbreti i shêjtarve.

Më falnderoi me dritë të sÿve e me nji të luejtun dore.

— Si të thonë êmnit? - e pyeta.

Para se të kishte kohë ai me më përgjegjë, ndëgjova zânin e priftit qi më bân-te në vesh: